

Eventyret om Kongen og Den Slibrige Svend

Der var engang en konge, der boede i et mægtigt kongerige. Han havde et kæmpe slot som han boede i, og en masse tjenere, der løb rundt omkring ham hele dagen og sørgede for, at han havde det godt. Kongen var en god og klog mand. Han havde egentligt ikke lyst til at være konge, men det kunne han jo ikke selv bestemme. Selvom han ikke altid var så glad for at være konge, så var han dog glad for, at riget var blevet rigere og rigere i de år han havde regeret, og at hele folket elskede ham og jublede når han kom forbi. Der var fred og lykke i det lille land.

Men en dag skete der noget. Han fik et brev fra en mand, der boede langt væk fra kongens slot. Manden, der hed Slibrige Svend, skrev, at han ville dræbe kongen hvis ikke han gav ham en hel masse penge. Kongen blev selvfølgelig meget bange og tænkte meget over, hvordan han skulle løse dette problem. En dødstrussel mod en konge var ikke bare hvilken som helst dødstrussel. Han snakkede med alle sine vejledere, og de var alle sammen enige om, at kongen skulle tage af sted ned til manden og slå ham ihjel med sine bare næver. Så kunne hele folket nemlig lære, at sådan kan man ikke behandle en konge. Og hvis hele folket lærte noget af det, så ville det jo være en god slutning på en ellers ærgerlig historie.

Men kongen synes ikke det var en god ide. Han havde ikke selv nogen børn, og han så hele folket som sine egne. Og man kunne jo ikke slå en af sine egne børn ihjel, selvom de ville én ondt? Nej, en far måtte være tilgivende overfor dem der begik dumheder, også selvom de var så alvorlige. Men hans vejledere syntes, at han var en værre bangebuks, når han sådan sad og forsvarede Slibrige Svend. De havde nemlig før hørt om Slibrige Svend, at han var en skidt karl, der altid gjorde andre ondt, og stjal og sloges hvor end han kom hen. De fortalte masser af historier om ham, og kongen blev mere og mere sur på Slibrige Svend. Nu kunne også han se, at denne mand skulle skaffes af vejen. Han besluttede sig for, at han og hans fire vejledere skulle ride af sted næste dag, for at tage affære. Men om natten sov kongen uroligt. Han blev ved med at drømme om en lille dreng, der igennem hele sin opvækst havde fået prygl, tæsk og hårde ord, lige meget hvor han gik hen, og nu, som voksen, slog igen på hele verden. I drømmen var der også en konge, som valgte at få skudt den voldelige mand, og selvom han bad om nåde, var kongen ligeglad og hård.

Da kongen vågnede næste morgen var han meget i tvivl. Skulle han behandle denne Slibrige Svend som alle de andre børn i riget, eller skulle han sættes i fængsel eller slås ihjel når han nu var farlig for de andre?

Han havde endnu ikke bestemt sig, da han satte sig op på sin hest og red af sted med de andre. Han fortalte dem ikke om drømmen, for de ville ikke forstå den. Det var han sikker på. De tænkte nemlig ikke særligt meget over andet, end at få flere penge til riget, og det var jo sådan set også det kongen skulle bruge dem til. Men drømmen blev ved med at gå ham på.

Rideturen var lang og hård, og de måtte slå lejr på en lille mark. De rejste nemlig i al hemmelighed, så folk ikke ville stå og juble og gøre vejen ufremkommelig. De faldt alle hurtigt i søvn i deres telte, for de skulle tidligt op og ride det sidste stykke, så de kunne nå Slibrige Svend næste dag. Kongen sov igen uroligt med den samme drøm, og han vågnede meget tidligere end de andre. Han stod op, pakkede sine ting og listede af sted mod sin hest, der stod og græssede i nærheden. Solen var næsten stået op, og da han kiggede ind af teltet så han sine fire vejledere ligge der og sove som små, fredfyldte børn. "Hvor var de dejlige når de tiede stille," tænkte kongen og smilede ved sig selv. Nu vidste han hvad han skulle gøre.

Han drog af sted, og kom hurtigt til den landsby, hvor Slibrige Svend boede. Kongen havde forklædt sig som tigger, så landsbyens beboere ikke kunne kende ham. Folk kiggede hånligt på ham, og han kom til at tænke over, at han kun blev hyldet til daglig fordi han lignede en konge. Som almindelig mand var han jo bare

almindelig, og så var der ingen der kastede sig i støvet for ham. Det gik op for ham hvor hårdt det sommetider måtte være, aldrig at leve uden bekymringer om mad, husly og sultne børn.

Han fandt det lille hus hvor Slibrige Svend boede, og han listede ind. Og der lå han så. Denne farlige, voldelige mand, der havde sendt kongen en dødstrussel. Og han lå der på sin lille briks og krammede en bamse, hvis hoved næsten var røget af. Han havde et lille smil om munden og forpjusket hår, så kongen slet ikke kunne lade være med at blive blød om hjertet. Han kiggede sig omkring i lokalet hvor han sov, og der var rodet og beskidt. Intet guld på væggene, intet marmor og ingen kæmpe malerier af sig selv og alt det man ejede. Han tænkte lidt.

Kongen havde taget et brev med, og en lille pose penge så Slibrige Svend kunne rejse et sted hen og starte på et nyt liv. Han lagde brevet og pengene i Slibrige Svends favn, og kongen listede ud igen før han vågnede. Han red tilbage til sine vejledere, og fortalte dem hvad der var sket. De troede ikke rigtigt på det og forstod slet ikke kongens handling, før de hørte hvad der stod i brevet. Der stod:

”En lille dreng, der vokser op i strid og splid og nød, kan kun på mirakuløs vis gå hen og blive sød. Men når man sover ganske blidt, man bliver et barn igen, her er lidt at starte livet på. Brug det godt min ven!”